

Sygn. akt VPa 137/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSO Jacek Wilga (spr.)

Sędziowie: SSO Krzysztof Głowczyński

SSR del. Adrianna Mongiało

Protokolant: Ewa Sawiak

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2013 roku **w Legnicy**

na rozprawie

sprawy z powództwa G. L.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna Oddział - Zakłady (...) w K.

o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w Lubinie

z dnia 31 lipca 2013 roku

sygn. akt IV P 136/12

I. oddala apelację,

II. nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego należnymi stronie pozwanej w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 lipca 2013 roku Sąd Rejonowy w Lubinie oddalił powództwo G. L. o przywrócenie do pracy.

W uzasadnieniu wskazał, iż powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie z przyczyn merytorycznych.

Bezsporne było w sprawie istnienie rozbieżnych orzeczeń lekarskich odnośnie zdolności do pracy powoda, wydanych po zakończeniu przez niego okresu zwolnienia lekarskiego w dniu 8.03.2012 roku. Brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku był natomiast konieczny (art. 229 §3 i 4 kp) do kontynuowania zatrudnienia. W toku sprawy na wniosek stron przeprowadzono dowód z opinii biegłego lekarza z zakresu psychiatrii, opinię psychologiczną oraz opinię lekarza medycyny pracy. Z opinii biegłych lekarza psychiatrii i lekarza medycyny pracy wynikało, iż powód nie jest zdolny do pracy na dotychczas zajmowanym stanowisku oraz na stanowisku robotnika transportowego na powierzchni. Opinie te były jasne, rzetelne i w wystarczającym stopniu szczegółowe. Wynikało z nich, że niezdolność do pracy powoda nie ma związku z wypadkiem przy pracy, któremu powód uległ w dniu 12 grudnia 2008 roku.

W takiej sytuacji wypowiedzenie mu umowy o pracę przez stronę pozwaną było uzasadnione i nie naruszało zasad współżycia społecznego. Tym bardziej, iż przed wypowiedzeniem pracodawca próbował skierować powoda do pracy na inne niż zajmowane stanowisko. Okazało się jednakże, iż również na tym stanowisku nie ma on zdolności do podjęcia zatrudnienia.

W przekonaniu Sądu Rejonowego wpływu na treść rozstrzygnięcia nie miała dokonana przez lekarzy ZUS dla potrzeb ustalenia prawa do świadczeń rentowych ocena zdolności do pracy powoda.

Wyrok powyższy zaskarżył apelacją powód.

Powód zarzucił:

- naruszenie art. 45 § 1 kp w zw. z art. 8 kp poprzez ustalenie, iż wypowiedzenie powodowi umowy o pracę było uzasadnione i nie naruszało przepisów o wypowiedzaniu umów o pracę,
- naruszenie art. 233 kpc wobec przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów poprzez ustalenie, iż wypowiedzenie powodowi umowy o pracę było uzasadnione i nie naruszało przepisów o wypowiedzaniu umów o pracę,
- naruszenie art. 232 kpc w zw. z art. 286 kpc poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie badań przez innego biegłego lub zobowiązanie biegłej do wydania opinii uzupełniającej,
- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, iż u powoda występuje upośledzenie sprawności intelektualnej w sytuacji, w której wielokrotne badania nie

ujawniły takiego upośledzenia,

- nierozpoznanie sprawy co do istoty poprzez niewyjaśnienie wszelkich okoliczności

faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności faktycznego stanu zdrowia powoda.

Stawiając powyższe zarzuty powód domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa lub też jego uchylenia i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu podnosił, iż wynik postępowania jest rezultatem nieprzeprowadzenia przez Sąd Rejonowy postępowania dowodowego w sposób umożliwiający rozpoznanie sprawy co do jej istoty. Bezzasadnie oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu medycyny pracy lub zobowiązania biegłej B. P. do wydania opinii uzupełniającej mimo, iż do tej opinii powód wniósł zastrzeżenia.

Powód podkreślił, iż w przeszłości mimo wielokrotnych badań wykonanych również na zlecenie strony pozwanej nie stwierdzono u niego upośledzenia umysłowego.

Skoro natomiast aktualnie stwierdzone upośledzenie istniało jeszcze przed podjęciem pracy u strony pozwanej i nie stanowiło przeszkód do świadczenia pracy to brak jest powodów dla przyjęcia wniosku, iż rozwiązanie z nim umowy o pracę było uzasadnione. Zdaniem skarżącego prawdziwą przyczyną wypowiedzenia była w takiej sytuacji absencja powoda wynikająca z ogólnego stanu zdrowia.

Strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył.

Apelacja nie jest zasadna.

Trafnie zwrócił Sąd Rejonowy uwagę na regulacje art. 229 kpc. Wynika z nich, iż pracownik podlega okresowym badaniom lekarskim. W przypadku niezdolności do pracy trwającej dłużej niż 30 dni spowodowanej chorobą, pracownik podlega ponadto kontrolnym badaniom lekarskim w celu ustalenia zdolności do pracy na dotychczasowym

stanowisku (§2). Pracodawca zaś nie może dopuścić do pracy pracownika bez aktualnego orzeczenia stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku (§4). W takiej sytuacji kluczowe znaczenie dla wyniku sprawy miała ocena zdolności powoda do pracy na dotychczasowym stanowisku oraz na innych dostępnych dla niego ze względu na kwalifikacje.

Przeprowadzone w toku postępowania sądowego dowody z opinii biegłych lekarzy psychiatry i specjalisty z zakresu medycyny pracy pozwoliły Sądowi Rejonowemu na uzasadnione zajęcie stanowiska, iż brak jest możliwości kontynuowania przez powoda zatrudnienia na dotychczasowym stanowisku jak również na stanowisku robotnika transportowego na powierzchni. Do opinii biegłego psychiatry powód zastrzeżeń nie wnosił. Natomiast jego wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu medycyny pracy lub opinii uzupełniającej lek. B.P. został oddalony postanowieniem Sądu Rejonowego wydanym na rozprawie w dniu 31 lipca 2013 roku. Na rozprawie tej powód był reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, który do postanowienia w tym przedmiocie nie zgłosił zastrzeżeń przewidzianych w art. 162 kpc. Powód utracił tym samym prawo skutecznego powoływania się na, ocenione przez niego jako niezasadne, oddalenie tego wniosku.

Opinie którymi dysponował Sąd Rejonowy były w swych wnioskach zgodne. Zostały należycie uzasadnione i mogły być podstawą oceny zdolności powoda do pracy. Fakt, iż ocena ta jest odmienna w swych wnioskach od dokonanej wcześniej, w tym w toku zatrudnienia u strony pozwanej, jej trafności nie podważa. Wskazuje jedynie na okoliczność, iż wcześniejsze oceny nie były trafne ze względu na pobieżność dokonanych badań. W rozpoznawanej sprawie zaistniałe wątpliwości spowodowały konieczność poszerzonych badań, a wydana ostateczna ocena jest ich rezultatem. Ocena ta nie pozwoliła stronie pozwanej na dopuszczenie powoda do pracy zarówno na dotychczasowym stanowisku jak i na stanowisku robotnika transportowego na powierzchni. Powód nie jest bowiem zdolny do podjęcia pracy na tych stanowiskach. Stanowiło to prawdziwą i rzeczywistą przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę. Wypowiedzenie to nie naruszało art. 45 kp. Ponieważ brak zdolności do pracy powoda nie był związany z wypadkiem przy pracy brak jest podstaw do jego oceny jako naruszającego art. 8 kp.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy w Legnicy ocenił zaskarżony wyrok jako zgodny z prawem. Zarzucane w apelacji naruszenia prawa materialnego i procesowego nie miały miejsca. Niezasadną w takiej sytuacji apelację oddalił Sąd II instancji na podstawie art. 385 kpc.

Orzeczenie o kosztach znajduje swoje oparcie w treści art. 102 kpc.